

Sygn. akt II PK 62/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa A. Z.
przeciwko Niepublicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej [...] Sp. z o.o.
z siedzibą w W.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 czerwca 2013 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w Ś.
z dnia 5 listopada 2012 r., sygn. akt VII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2012 r., VII Pa [...], Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ś. oddalił apelację powódki A. Z. od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w W. z dnia 12 lipca 2012 r., V P [...], w sprawie przeciwko Niepublicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. o przywrócenie do pracy i orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Od wyroku Sądu Okręgowego powódka wniosła skargę kasacyjną, w której wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniła w pierwszej kolejności powołaniem się na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne "polegające na potrzebie wyjaśnienia dopuszczalności stosowania art. 8 k.p. w zw. z art. 477 (1)

k.p.c. zamiast art. 45 par. 3 k.p.". Zdaniem skarżącej należy wyjaśnić, czy "nie stanowi o obejściu prawa" (art. 45 § 3 k.p.) pogląd, zgodnie z którym jest dopuszczalne zasądzenie odszkodowania przewidzianego w art. 56 k.p. także wówczas, gdy pracownik objęty szczególną ochroną przed rozwiązaniem stosunku pracy żąda przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach pracy, a uwzględnienie tego żądania ze względu na szczególne okoliczności jest niecelowe? Ponadto - według powódki - skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z powodu naruszenia przepisów: 1) art. 56 § 1 i 2 k.p. "poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, co doprowadziło do niezastosowania art. 45 par. 3 k.p. i błędnego orzeczenia o odszkodowaniu zamiast przywrócenia powódki do pracy, skoro była ona osobą, o której mowa w art. 39 k.p."; 2) art. 328 § 2 k.p.c. "poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku, które nie spełnia wymogów określonych w tym przepisie, bowiem nie wyjaśnia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia". Powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji w całości i jego zmianę poprzez orzeczenie co do istoty sprawy i zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Powódka uważa, że wniesiona przez nią skarga zasługuje na rozpoznanie przede wszystkim ze względu na konieczność rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego kwestii orzekania przez sąd pracy o odszkodowaniu za wadliwe rozwiązanie stosunku pracy z pracownikiem objętym ochroną wynikającą z art. 39 k.p. wbrew zgłoszonemu w pozwie przez takiego pracownika żądaniu przywrócenia do pracy. Jednocześnie w oparciu o tę samą okoliczność powódka twierdzi, że skarga kasacyjna jest "oczywiście uzasadniona"

skoro Sąd Okręgowy dopuścił się "rażącego" naruszenia art. 56 § 1 i 2 k.p. i w konsekwencji uchybił art. 45 § 3 k.p. przez orzeczenie o odszkodowaniu należnym powódce zamiast o przywróceniu jej do pracy. Takie ujęcie problemu stanowi sprzeczność samą w sobie. Nie można bowiem zasadnie twierdzić, że skarga kasacyjna wniesiona w danej sprawie jest oczywiście uzasadniona (z uwagi na istotne wady objętego nią orzeczenia sądowego, widoczne "na pierwszy rzut oka", bez potrzeby dokonywania głębszej analizy) w sytuacji, gdy skarżący jednocześnie stara się wykazywać, że w tym samym zakresie występuje zagadnienie prawne. Wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie można więc formułować z jednoczesnym powołaniem się na oczywistą zasadność skargi i - w tym samym przedmiocie - na konieczność dokonania wykładni prawa, bowiem przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. wzajemnie się wykluczają (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08, LEX nr 786752 oraz z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964).

Zagadnienie prawne sformułowane przez skarżącą było już wielokrotnie analizowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, które w tym zakresie jest jednolite (utrwalone). Przyjmuje się w nim, że roszczenie o przywrócenie do pracy może być uznane za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego lub społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa (art. 8 k.p.), także wówczas, gdy zgłasza je pracownik podlegający ochronie ze względu na wiek przedemerytalny (por. przykładowo wyroki z dnia 5 lipca 2005 r., I PK 251/04, Prawo Pracy 2005 nr 12, s. 34 i z dnia 8 stycznia 2007 r., I PK 104/06, Monitor Prawa Pracy 2007 nr 8, s. 425 oraz postanowienie z dnia 12 sierpnia 2009 r., II PZP 8/09, OSNP 2011 nr 3-4, poz. 37). Trafnie zwrócono na to uwagę w zaskarżonym wyroku, w którym Sąd Okręgowy - uzasadniając zastosowanie art. 8 k.p. w okolicznościach rozpoznawanej sprawy - przytoczył szereg orzeczeń Sądu Najwyższego wydanych w tym przedmiocie. Skoro "istotne zagadnienie prawne", na które powołała się powódka, zostało już rozstrzygnięte w orzecznictwie i Sąd drugiej instancji uwzględnił powszechnie prezentowany pogląd, zgodnie z którym dopuszcza się oddalenie roszczenia o restytucję stosunku pracy zgłoszonego przez pracownika podlegającego szczególnej ochronie (np. pozostającego w wieku przedemerytalnym), to nie występuje przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 1

k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 436 oraz z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205).

Powołanie się w skardze na "oczywistą omyłkę" art. 328 § 2 k.p.c. nie może uzasadniać przyjęcia jej do rozpoznania, gdyż jest to przepis prawa procesowego o charakterze ogólnej dyrektywy wyznaczających istotę postępowania apelacyjnego (por. między innymi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2012 r., II PK 139/11, LEX nr 1167468). Uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego nie musi zawierać wszystkich elementów uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, ale tylko takie, które ze względu na treść apelacji i zakres rozpoznania sprawy, są potrzebne do rozstrzygnięcia. Jeżeli sąd drugiej instancji nie uzupełnia postępowania dowodowego ani nie znajduje podstaw do zakwestionowania oceny dowodów i ustaleń faktycznych orzeczenia pierwszoinstancyjnego, to może te ustalenia przyjąć za podstawę faktyczną swojego rozstrzygnięcia. Wystarczające jest wówczas, by stanowisko to znalazło odzwierciedlenie w uzasadnieniu orzeczenia sądu odwoławczego (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2000 r., I CKN 356/98, LEX nr 50863; z dnia 20 września 2007 r., II CSK 244/07, LEX nr 487508; z dnia 17 lipca 2009 r., IV CSK 110/09, LEX nr 518138 i z dnia 27 marca 2012 r., III UK 75/11, LEX nr 1213419). Skoro w rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy "podzielił trafność ustaleń faktycznych" Sądu Rejonowego i dał temu wyraz w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, to kwestionowane orzeczenie z całą pewnością nie jest dotknięte brakami widocznymi "na pierwszy rzut oka" (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49 oraz z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107).

Z powołanych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

